

บทที่ 4

วิเคราะห์การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาและแนวทางการแก้ไขปัญหา

จากการศึกษาวิจัยศึกษาเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา กับหลักศีลธรรมของพุทธศาสนาเถรวาท (ศึกษาวิเคราะห์ในกรณีนักศึกษาระดับปริญญาตรี 3 สถาบันการศึกษา ในจังหวัดขอนแก่น) ผลการศึกษาจากการเก็บข้อมูลจากบทที่ 2 มาวิเคราะห์ได้ดังต่อไปนี้

1. บริบททางสังคม

จากบทที่ 2 ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่า พื้นฐานของบิดามารดาที่จบปริญญาตรีไม่ค่อยมีเวลาที่สอนศีลธรรมกับลูกของตนเองเพราะต้องรีบทำงานหาเงินเพื่อตอบสนองการบริโภคของครอบครัวตน ทั้งนี้ส่วนใหญ่จะเป็นอาศัยอยู่กัน ในสังคมเมืองมากกว่าชนบท ซึ่งจะเห็นได้ว่าครอบครัวที่จบปริญญาสูงจะแปรผันตรงกับการเห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา ส่วนบิดามารดาที่จบต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่จะอยู่ในสังคมชนบท และดูเหมือนว่าจะมีความเข้าใจคุณค่าทางศีลธรรมทางพระพุทธศาสนามากกว่าคนที่อยู่ในสังคมเมืองที่มีชีวิตครอบครัวแยกเป็นกลุ่มครอบครัวเดี่ยว และห่างจากวัฒนธรรมประเพณีเดิม ทั้งนี้เป็นไปได้ว่ามีผลต่อแนวคิดความถูกต้องศีลธรรมของนักศึกษาแต่ละคนที่มาเรียนในจังหวัดขอนแก่น

อย่างไรก็ตามตามผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าเมื่อนักศึกษาที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยที่อยู่ในจังหวัดขอนแก่น ทั้งนี้ นักศึกษาส่วนหนึ่งมาจากสังคมในเมือง ตัวจังหวัดขอนแก่น/ต่างจังหวัดและส่วนหนึ่งมาจากสังคมชนบทในจังหวัดขอนแก่น/หรือตัวชนบทในต่างจังหวัดอื่น ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าเนื่องจากนักศึกษาอยู่ห่างไกลจากพ่อแม่ก็มีโอกาสที่จะเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์กันของนักศึกษา มากยิ่งขึ้น เพราะ ประการที่หนึ่งปัจจัยสภาพแวดล้อมของ มหาวิทยาลัย 3 สถาบันมีการรวมกลุ่มของนักศึกษาชายหญิงเป็นจำนวนมาก โอกาสที่จะมีแฟนก็มีเป็นไปได้สูงซึ่งจะพัฒนาไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เนื่องจากมีหอพักรวมไม่แบ่งแยกเป็นหญิงเป็นชาย (มีนักศึกษาอยู่กินแบบสามีภรรยาเป็นจำนวนมาก) และกฎระเบียบของหอพักไม่เข้มงวดเหมือนหอพักมหาวิทยาลัยหรือหอสตรีล้วน ซึ่งมีเป็นจำนวนมากรวมถึงสถานบันเทิงที่มีมากทั้งในตัวจังหวัดและรอบๆมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรมากยิ่งขึ้น ส่วนฐานะทางบ้านส่วนใหญ่ค่อนข้างมีฐานะ แต่ก็ไม่一定有ผลอะไรมากนักต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา

ส่วนวัฒนธรรมทางสังคมและทัศนคติการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของสังคมนั้น จากการศึกษาที่พบว่ามียู่ 3 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มแรกมองว่าเป็นเรื่องที่ไม่ดี ยังไม่เป็นที่ยอมรับและถ้าหากเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นภายในสังคมก็จะมีกรณีตึงเครียดกันด้วย

“ไม่เหมาะสมในสายตาผู้ใหญ่ มองภาพไม่ดี ไม่สมควร จะมองว่าเป็นลูกใครทำให้เสื่อมเสียไปถึงพ่อแม่ค่ะ”

“รับไม่ได้ เป็นเรื่องที่แย่ จะถูกไปถึงครอบครัวด้วย”

“รับไม่ได้ค่ะ เค้านมองไม่ดี ชอบพูดนินทา”

(พบมากที่สุดใ้ในนักศึกษาของสถาบันการศึกษาแห่งที่ 1 ทั้งหญิงและชาย ในสถาบันการศึกษาแห่งที่ 3 พบในนักศึกษาหญิง)

2. กลุ่มที่มองว่าเป็นเรื่องปกติ โดยให้เหตุผลของ ความเคยชิน ยกตัวอย่างเช่น แต่ก่อนนี้สังคมอาจจะยังรับไม่ได้กับเรื่องแบบนี้ แต่พอเริ่มมีเหตุการณ์ลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง จากเรื่องที่ไม่เป็นปกติ นานวันเข้าก็จะชินและกลายเป็นเรื่องปกติไป

“ผู้ใหญ่เค้าไม่ชอบครับ แต่วัยรุ่นก็มองว่าปกติ”

“วัยรุ่นชอบใจ ผู้ใหญ่ปวดหัวครับ”

(พบมากที่สุดใ้ในนักศึกษาของ สถาบันการศึกษาแห่งที่ 2 และ ใน สถาบันการศึกษาแห่งที่ 1 พบในนักศึกษาชาย)

3. กลุ่มที่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา กลุ่มนี้จะให้เหตุผลของการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

“เป็นเรื่องปกตินะค่ะ เพราะปัจจุบันวัฒนธรรมในยุคสมัยนี้ค่อนข้างเปลี่ยนไปมาก”

“ก็มีการนินทาบ้าง แต่เดี๋ยวนี้นี้มีเยอะครับ เลยไม่ค่อยนินทา”

(พบมากที่สุดใ้ในนักศึกษาชายของสถาบันการศึกษาแห่งที่ 1 และ สถาบันการศึกษาแห่งที่ 2 ตามลำดับและจากการศึกษาข้อมูลทั้งสามสถาบันรวมกันพบว่ากลุ่มที่มากที่สุด คือกลุ่มที่เห็นว่าเป็นปกติ)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า วัฒนธรรมทางสังคมเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษานั้น สำหรับกลุ่มวัยรุ่นเองมองว่าเป็นเรื่องปกติ แต่ในกลุ่มผู้ใหญ่ หรือกลุ่มของผู้ปกครอง

นั้นมองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพราะเป็นการละเมิดต่อบรรทัดฐานทางสังคมที่สำคัญ 3 ประการ (โสพิณ หมูแก้ว, 2546) คือ

1. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา ถือได้ว่าเป็นการละเมิดบรรทัดฐานเกี่ยวกับเรื่องเพศในสังคมไทย แม้ว่าในทางชีวภาพแล้วในช่วงอายุของนักศึกษาในขณะนี้มีความพร้อมในการที่จะมีกิจกรรมทางเพศได้ แต่ในทางปฏิบัติแล้วไม่ได้รับการยอมรับถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เพราะการมีเพศสัมพันธ์จะถูกเชื่อมโยงภายใต้ระบบการแต่งงาน โดยการแต่งงานอีกนัยยะหนึ่งคือการที่สังคมให้ความชอบธรรมในการมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายหญิงนั่นเอง ซึ่งบรรทัดฐานทางเพศในสังคมไทยเป็นมาตรฐานเชิงซ้อนที่พฤติกรรมทางเพศแบบเดียวกับ ผู้หญิงถูกตำหนิมากกว่าผู้ชายเพราะสังคมไทยให้คุณค่าแก่ความบริสุทธิ์ที่ต้องรักษาความบริสุทธิ์ของผู้หญิงที่ต้องรักษาความบริสุทธิ์ไว้จนถึงวันแต่งงาน ขณะที่ผู้ชายไม่ถือว่าเป็นเรื่องเสียหาย

2. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา คือ การละเมิดต่อบรรทัดฐานของการมาอยู่ร่วมกันโดยไม่แต่งงาน สังคมจะยอมรับได้เมื่อมีการแต่งงานกัน ทั้งในแง่ของพิธีกรรมที่เป็นการแสดงหรือประกาศให้คนในสังคมได้รับรู้อย่างชัดเจนว่าจะใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันเป็นคู่สามีภรรยา และในแง่ของกฎหมายคือ การจดทะเบียนสมรสจะเป็นการแสดงถึงความรับผิดชอบของแต่ละฝ่ายที่มีต่อกัน ขณะที่การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันของนักศึกษานั้นเป็นความสัมพันธ์ปกปิด ไม่เปิดเผยให้ใครรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อแม่ ญาติพี่น้อง จึงเหมือนกับเป็นการลักลอบอยู่ด้วยกัน โดยไม่มีผู้ใหญ่รับรู้ และในทางกฎหมายก็ไม่รับรองว่าเป็นสามีภรรยา

3. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา คือ การละเมิดต่อบรรทัดฐานการอยู่ร่วมกันก่อนวัยอันควรเนื่องจากสังคมมองว่าวัยของนักศึกษานี้เป็นวัยของการศึกษาเล่าเรียน ยังไม่มีวุฒิภาวะเพียงพอต่อการมีคู่ครองทั้งในด้านของอารมณ์ที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ อาจมีปัญหาความหึงหวงต่อกันจนเสียการเรียน เป็นการปิดโอกาสในการเลือกคู่ครองคนอื่นๆ ในอนาคต ไม่พร้อมต่อการรับผิดชอบของตนเอง ต้องไปทำแท้งเป็นต้น

อย่างไรก็ตามเมื่อปี พ.ศ. 2542 เคยมีการตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องการอยู่ร่วมกันของนักศึกษาชายและหญิง ดังต่อไปนี้

กระทู้ถามที่ 456 ร.

สภาผู้แทนราษฎร

23 กุมภาพันธ์ 2542

เรื่อง การอยู่ร่วมกันของนักศึกษาชายและหญิง

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม ตามรัฐธรรมนูญว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ดังต่อไปนี้

ตามข่าวกรณีนักศึกษาสถาบันราชภัฏจำนวนหนึ่งได้ออกมาจับคู่อยู่กับกันระหว่างวัยเรียนนั้นทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ถึงความไม่เหมาะสม เนื่องจากนักศึกษาทั้งชายและหญิงต่างอยู่ในวัยเรียนหน้าที่สำคัญ คือ เรียน หนังสือ หากนักศึกษามีครอบครัวหรือมีบุตรก็จะส่งผลกระทบต่อการศึกษา และเกิดความเดือดร้อนเรื่องรายได้ที่จะต้องนำมาเลี้ยงครอบครัว อีกทั้งนักศึกษบางคนยังไม่บรรลุนิติภาวะยังขาดความพร้อมที่จะรับผิดชอบ อาจก่อให้เกิดปัญหากับตนเองและสังคม รวมทั้งเป็นการขัดต่อประเพณีวัฒนธรรมของประเทศ จากเหตุดังกล่าว จึงเรียนถามว่า

1. กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนักศึกษาชายและหญิงอยู่ร่วมกัน
 2. การที่นักศึกษาชายและหญิงอยู่ร่วมกันจะมีผลเสียต่อการเรียนหรือไม่
 3. สถาบันราชภัฏจะออกระเบียบ ข้อบังคับ ห้ามไม่ให้นักศึกษาชายหญิงอยู่ร่วมกันหรือไม่
- ขอตอบในราชกิจจานุเบกษา

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

เปรมศักดิ์ เพียยุระ

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดขอนแก่น

พรรคความหวังใหม่ (ราชกิจจานุเบกษา, 2542)

คำตอบกระทู้ถามที่ 456 ร.

ของนายเปรมศักดิ์ เพียยุระ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดขอนแก่น

เรื่อง การอยู่ร่วมกันของนักศึกษาชายและหญิง

ข้าพเจ้า นายปิยะ เกสรทอง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ดังนี้

คำถามที่ 1. กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนักศึกษาชายและหญิงอยู่ ร่วมกัน

คำถามที่ 2. การที่นักศึกษาชายและหญิงอยู่ร่วมกันจะมีผลเสียต่อการเรียนหรือไม่

คำถามที่ 3. สถาบันราชภัฏจะออกระเบียบ ข้อบังคับ ห้ามไม่ให้นักศึกษาชายหญิงอยู่ ร่วมกัน หรือไม่

คำตอบ กระทรวงศึกษาธิการ ไม่มีนโยบายสนับสนุนการอยู่ร่วมกันของนักศึกษาชายและหญิงของสถาบันราชภัฏอันเป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีอายุสูงกว่านักเรียน นักศึกษาสังกัดกระทรวงศึกษาธิการกลุ่มอื่น กระทรวงศึกษาธิการเห็นว่า การอยู่ร่วมกันระหว่างนักศึกษาชายและหญิงเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวง เพราะเป็นการขัดต่อจารีตประเพณีและวัฒนธรรมอย่างสำคัญ

กระทรวงศึกษาธิการ โดยสำนักสภาสถาบันราชภัฏ ไม่มีนโยบายเฉพาะเรื่องนักศึกษาชายและนักศึกษา หญิงจะอยู่ร่วมกัน แต่มีนโยบายที่เป็นภาพรวมของการพัฒนาการศึกษา ดังนี้

นโยบายการพัฒนานักศึกษาสถาบันราชภัฏ

1. สถาบันราชภัฏมีความมุ่งมั่นจะพัฒนานักศึกษาให้มีความเจริญงอกงาม ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ ปัญญา และสังคม

2. สถาบันราชภัฏให้ความสำคัญกับกระบวนการพัฒนาคุณภาพนักศึกษา ทุกสาขาวิชาการ และทุกสาขาวิชาชีพ ให้มีปัญญาความสามารถเป็นเลิศ และมีคุณธรรม จริยธรรม ที่ดีงามเหมาะสม

3. สถาบันราชภัฏจะเสริมสร้างสิ่งแวดล้อมภายในสถาบันให้มีบรรยากาศของการใฝ่รู้ใฝ่เรียน การมีกัลยาณมิตรต่อกัน และตอบสนองความมุ่งมั่นในการพัฒนางานของนักศึกษา

ในกรณีการออกระเบียบ ข้อบังคับ ห้ามไม่ให้นักศึกษาชายและหญิงอยู่ร่วมกัน สถาบันจะไม่ออกระเบียบที่เฉพาะเช่นนั้น เพราะ

1. นักศึกษาของสถาบันราชภัฏมีหลายประเภท นักศึกษาภาคปกติ ซึ่งส่วนใหญ่รับนักศึกษาที่เพิ่งสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาภาคพิเศษซึ่งจะรับบุคคลลากรที่มีงานทำแล้วเข้ามาเรียน นักศึกษาประเภทนี้จะเป็นผู้ใหญ่และบางคนก็แต่งงานมีครอบครัวแล้ว

2. สถาบันราชภัฏจะให้การ ใช้นโยบาย และการฝึกอบรมนักศึกษาภาคปกติ ให้รู้จักการดำเนินชีวิตและตั้งความมุ่งหมายของชีวิต รู้ความควรไม่ควร ในการอยู่ร่วมกันหรือการประพฤติปฏิบัติในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

กรณีนักศึกษาชายและหญิงอยู่ร่วมกัน จะมีผลเสียต่อการเรียนหรือไม่ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยหลายอย่าง แต่สถาบันราชภัฏไม่เห็นด้วยที่นักศึกษาจะอยู่ร่วมกันในขณะที่ยังไม่มีสัมมาอาชีวะและยังไม่สามารถเลี้ยงตนได้ ซึ่งจะต้องใช้การแนะแนวให้นักศึกษาทราบดังกล่าวแล้ว (ราชกิจจานุเบกษา, 2542)

จากข้ออ้างข้างต้นถึงแม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการในสมัยปี พ.ศ. 2542 จะไม่มีนโยบายส่งเสริมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาก็ตาม แต่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของกลุ่มวัยรุ่นในสังคมไทยในยุคปัจจุบันกำลังเป็นประเด็นที่น่าจับตามองเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะในสถานบันการศึกษาเพราะเนื่องจากมีแนวโน้มที่จะเป็นค่านิยมสมัยใหม่ที่ไม่คำนึงแล้วว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องที่ไม่สมควรในสังคมไทย “ปรากฏการณ์การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันฉันสามีภรรยาของชายหญิงที่ไม่ได้ผ่านพิธีกรรมการแต่งงานหรือการแต่งงานในแง่ของกฎหมาย ในสังคมอเมริกันจะหมายถึง “การทดลองอยู่ก่อนแต่งงาน” ขณะที่ในแถบยุโรปหมายถึง “การอยู่ร่วมกันโดยไม่ได้แต่งงาน” อย่างไรก็ตามเป็นที่รับรู้กันอยู่โดยทั่วกันว่าในลักษณะ “การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน” และการ “อยู่ด้วยกันก่อนแต่ง” แบบสามีภรรยา ได้ปรากฏในมหาวิทยาลัยเกือบทุกแห่งอยู่ที่ว่าจะมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแล้วค่อยพัฒนาเป็นการอยู่ก่อนแต่งหรือมีเพศสัมพันธ์กันเป็นครั้งคราวแต่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน มากน้อยกว่ากันตามลำดับ ซึ่งในสังคมระดับอุดมศึกษาปัจจุบันมีความสลับซับซ้อนมาก

จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัย ถึงแม้ว่านักศึกษามีความเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาเป็นสิ่งที่มองไม่ดี ขัดกับวัฒนธรรมประเพณีและทางสังคม และเป็นสิ่งที่น่าละอายเกิดขึ้นภายในจิตใจจากการไม่ยอมรับของบิดามารดาและรู้สึกผิดเมื่อถูกตั้งคำถามจากครอบครัวหรือเพื่อนๆถึงการเป็นผู้หญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์มาก่อนแล้วซึ่งแตกต่างจากผู้ชายซึ่งไม่ได้รับแรงกดดันจากสังคมใดๆเพราะผู้ชายก็ต้องเป็นผู้ชายอยู่ดี แต่ในทางตรงกันข้ามเมื่อนักศึกษาชายหญิงมาอยู่ร่วมกันเป็นจำนวนมาก และการเรียนการสอนและกฎระเบียบเป็นอิสระต้องรับผิดชอบตนเองมากกว่าสมัยเรียนมัธยมศึกษาที่มีระเบียบเคร่งครัดรวมถึงมีการกำจัดพื้นที่มากกว่า มีโอกาสนักศึกษาชายหญิงจะรักกันในช่วงเรียน แต่เมื่อเข้ามาอยู่หอพักก็เป็นการง่ายที่จะไปมาหาสู่กันในช่วงเรียน ผิดกับนักเรียนที่ยังพักประจำอยู่บ้านกับบิดามารดา ดังนั้นแล้วโอกาสที่จะมีความเพศสัมพันธ์กันจึงมีมากกว่า ทั้งนี้ประสบการณ์ทางเพศครั้งแรก นักศึกษาหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกโดยไม่คาดคิดมาก่อน ในขณะที่นักศึกษาชายจะมีการวางแผนที่จะมีเพศสัมพันธ์ล่วงหน้า นักศึกษาชายมักจะทำให้ผู้หญิงเชื่อใจและไว้วางใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วย ความสัมพันธ์ครั้งต่อไปส่วนใหญ่แล้วมักจะเกิดขึ้นด้วยความสมัครใจหรือเกิดขึ้นเพราะกลัวแฟนหรือคู่รักทิ้งไป จากช่วงแรกอาจจะมีเพศสัมพันธ์กันเป็นครั้งคราว แต่หลังจากนั้นก็ควรมาเข้าหอพักอยู่ด้วยกันโดยปกปิดทางบ้านว่ามาพักอยู่กับเพื่อน และหอพักเดียวกันอาจมีการอยู่เป็นคู่ๆ ของนักศึกษาแบบสามี

กรรยาเช่นกัน และเพื่อนในมหาวิทยาลัยก็ใช้ชีวิตแบบสามีภรรยาเช่นเดียวกันจึงเกิดความเคยชินเป็นเรื่องปกติเพียงแต่ป้องกันไม่ให้ตั้งครรภ์เป็นพอ (ยาคุมกำเนิด, ถุงยางอนามัย) จนเกิดเป็นวัฒนธรรมของนักศึกษาที่อยู่ด้วยกันแบบสามีภรรยาเกิดเป็นความเคยชินและเห็นว่าถ้าใครไม่มีเพศสัมพันธ์กันกับแฟนถือว่าเป็นเรื่องที่น่าละอายเชย (ศักดิ์ศรี) มากกว่าคนที่มีแฟนแล้วไม่เคยมีเพศสัมพันธ์อะไรกัน (ถือว่าผู้ชายคนนั้นโง่)

และจากการศึกษาในบทที่ 2 นักศึกษาคิดว่า สาเหตุที่มีอิทธิพลที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาทั้ง 3 สถาบัน มากที่สุดนั้น คือ

1. นักศึกษาชายเรียงจากมากไปหาน้อย 1) สื่อ 2) ความอยากรู้อยากลอง 3) สังคมสิ่งแวดล้อม ค่านิยม ตามลำดับ

2. นักศึกษาหญิง เรียงจากมากไปหาน้อย 1) สื่อ 2) ความอยากรู้อยากลอง 3) สังคมสิ่งแวดล้อม ค่านิยม ตามลำดับ

การศึกษาในครั้งนี้ มีนักศึกษาเพียง 3 คนเท่านั้นจากจำนวนของนักศึกษาทั้งหมดที่คิดว่าสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา คือ “ขาดศีลธรรม”

จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยเห็นว่าจากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นพบว่าสื่อเป็นสาเหตุหลักที่นักศึกษา เห็นว่าเป็นเหตุให้มีเพศสัมพันธ์ในการอยู่ก่อนแต่งงานของนักศึกษามากที่สุด เนื่องจากการรับเอาวัฒนธรรมต่างชาติที่เผยแพร่มาจากสื่อซึ่งมีผลต่อวัยรุ่นกลุ่มนักศึกษาเกิดการบริโภคนิยมเลียนแบบวัฒนธรรมตะวันตกที่ไม่ถือเนื้อถือตัว การท้าทายโดยการกอด การจูบ และแสดงความรักได้อย่างเปิดเผยในที่สาธารณะ โดยเฉพาะค่านิยมของการอยู่ก่อนแต่ง ส่งผลให้วัยรุ่นกลุ่มนักศึกษาชายหญิงมีค่านิยมและบรรทัดฐานของการรักนวลสงวนตัวที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมทั้งนี้ผู้วิจัยจำแนกอิทธิพลของสื่อดังนี้

อิทธิพลจากสื่อ มีผลต่อความรู้สึกลึกซึ้งของวัยรุ่นหญิงจากสื่อลามกต่างๆ บ่งบอกได้ว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่เปิดเผยได้ วัยรุ่นซึ่งเป็นผู้รับอิทธิพลจากสื่อโดยตรง อาจเป็นการช่วยให้วัยรุ่นหญิงปฏิบัติตนเกี่ยวกับเรื่องเพศในทางที่ไม่ถูกต้อง แยกเป็น 3 ประเภทคือ

1. สื่อละคร/ภาพยนตร์ เป็นมุมมองที่มีผลต่อการกล่อมเกลาทางสังคมของวัยรุ่นหญิงเพราะละครและภาพยนตร์ในปัจจุบันเป็นการผลิตซ้ำที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก และจากต่างๆ ที่นำเสนอการกอดจูบ แม้แต่บทข่มขืนที่จะส่งผลให้วัยรุ่นเลียนแบบพฤติกรรม รวมถึงคาราซึ่งเป็นกลุ่มอ้างอิงทางสังคมที่เป็นแบบอย่างในการสะท้อนเป็นตัวตนของวัยรุ่น ค่านิยมของการอยู่กันโดยไม่ได้แต่งงานของคู่รักคาราอาจทำให้วัยรุ่นมองว่า บุคคลที่มีชื่อเสียงยังมองเห็นเป็นเรื่องปกติ จึงเกิดการเลียนแบบคาราที่ตนชื่นชอบได้

2. สื่อสิ่งพิมพ์ เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่น ภาพของผู้หญิงจากสื่อต่างๆ ทำให้เรื่องเพศของผู้หญิงกลายเป็นสินค้า และปัจจุบันสื่อที่วัยรุ่นนิยม คือ หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาและรูปภาพเกี่ยวกับการมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างหญิงชาย ต่างส่งผลให้วัยรุ่นหญิงเลียนแบบและเสียวัวได้ โดยที่มีสื่อที่ใกล้ชิดตัวชักนำ

3. อินเทอร์เน็ต เป็นเทคโนโลยีทางการสื่อสารที่รวดเร็วและทันสมัย โดยเฉพาะการสื่อสารกับเพศตรงข้าม ทำให้วัยรุ่นหญิงพูดคุยพบปะ และนำไปสู่การมีความสัมพันธ์ทางเพศได้อย่างรวดเร็ว

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าสื่อมีอิทธิพลอย่างมากต่อทัศนคติ ค่านิยมของนักศึกษา ที่จะเป็นตัวส่งเสริมให้นักศึกษามีความอยากรู้อยากเห็นอยากลองมากยิ่งขึ้น รวมถึงการสร้างสภาวะแวดล้อมให้เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาเป็นเรื่องที่ปกติธรรมดาไม่ผิดจารีตประเพณีวัฒนธรรมแต่อย่างใด แต่ก็มีส่วนน้อยมากที่ยอมรับเป็นเพราะคนเรานั้นขาดศีลธรรม ซึ่งจากการศึกษาก็พบทัศนคติของนักศึกษาต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานและความคิดเห็นต่อค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาทั้ง 3 สถาบัน ดังต่อไปนี้

2. ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา

ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา ประเด็นที่น่าสนใจคือนักศึกษามีทัศนคติเช่นไรเกี่ยวกับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา ซึ่งก็ทำให้พบว่าสามารถแยกนักศึกษาได้เป็น 3 กลุ่มคือ ทัศนะเชิงบวก (มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องที่ดี) ทัศนะเชิงลบ (มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องที่ไม่ดี) และทัศนะปกติ (เป็นเรื่องธรรมดา) ดังนี้

1. ทัศนะเชิงบวก พบมากในกลุ่มของนักศึกษาชาย จากการศึกษาพบว่านักศึกษาชายที่มีทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเชิงบวกนั้น จะให้เหตุผลในด้านจิตใจมากกว่าด้านอื่นๆเช่น ความรัก ความรู้สึกที่มีต่อกัน และเป็นสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งเป็นสิ่งที่ห้ามกันไม่ได้ ในแง่ของความรักนั้น ที่มองว่าดีก็เพื่อจะได้เป็นการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน จะได้เข้าใจกันได้มากขึ้น และถือว่าการศึกษากันก่อนก่อนที่จะตัดสินใจแต่งงานกันในอนาคต

“ผมว่าเป็นเรื่องที่ดีนะครับ จะ ได้มีความคุ้นเคยกัน จะ ได้รักกันมากขึ้น เข้าใจกันมากขึ้น”

“ก็ดีครับ เป็นประสบการณ์”

“ดี จะได้เรียนรู้กันก่อน”

“ถ้ารักกันก็สมควรครับ”

ส่วนนักศึกษาหญิงให้เหตุผลเพิ่มเติมว่าเป็นเรื่องส่วนตัวด้วยแต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็ต้องป้องกันตัวเองให้ดีจากปัญหาต่างๆที่จะตามมาภายหลังจากการที่มีเพศสัมพันธ์ด้วย เช่นการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ เป็นต้น

“ก็ดีค่ะ เป็นการศึกษากันก่อนแต่งงาน”

“มีก็ได้นะ แต่ควรป้องกันด้วย เนื่องจากอาจจะยังไม่พร้อม”

“เรื่องของคนอื่น สมัยใหม่แต่ก็ต้องรู้จักป้องกันตัวเอง ”

“แล้วแต่ว่าจะศึกษาในระดับไหนถ้าโเคแล้วก็โอเค ถ้ารู้จักป้องกันและมีความรับผิดชอบก็โอเค”

(ทัศนะเชิงบวก พบมากในกลุ่มของนักศึกษาชายสถาบันการศึกษาแห่งที่ 1 และ นักศึกษาชายสถาบันการศึกษาแห่งที่ 1 ทัศนคติเช่นนี้ไม่พบในนักศึกษาชายและหญิงของ สถาบันการศึกษาแห่งที่ 3 และนักศึกษาหญิงสถาบันการศึกษาแห่งที่ 1)

2. ทัศนะเชิงลบ กลุ่มนี้ให้เหตุผลว่า เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม ไม่สมควรกระทำและหากยังอยู่ในวัยที่กำลังศึกษาเล่าเรียนด้วยแล้วถือว่าเป็นกระทำที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง อีกทั้งยังไม่มีความรับผิดชอบเพียงพออาจก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมและยังเป็นการกระทำที่ผิดต่อวัฒนธรรมประเพณีของสังคม

“ไม่ดีครับ ไม่เหมาะสม เพราะยังไม่ได้แต่งงาน เป็นการกระทำที่ผิดประเพณี สิ่งเหล่านี้จะทำให้วัฒนธรรมเปลี่ยนไป”

“ไม่ควรเพราะยังไม่มี ความรับผิดชอบ”

“ไม่เหมาะสม ยังไม่ได้แต่งงาน”

และหากคนอื่นรู้หรือเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ขึ้นจะเป็นเรื่องที่น่าอายมากสำหรับนักศึกษาหญิง

“คิดว่ามันไม่ดี ทำให้ปัญหาตามมาทีหลัง และทำให้เกิดปัญหาทางสังคม ขึ้นแล้ว รู้สึกเวลาได้ยืนเค้าคุยกัน มักจะไม่ป้องกัน พอเกิดปัญหามาแล้วมักจะแก้ไขปัญหาลเฉพาะหน้า ซึ่งผิดศีลธรรม”

“เป็นเรื่องที่น่าอายค่ะ แต่ก็ห้ามไม่ได้หนิ”

“ถูกตำหนิ”

(พบมากที่สุดใ้ในนักศึกษาชายและหญิงในสถาบันการศึกษาแห่งที่ 3)

3. ทศนะปกติ กลุ่มนี้มองว่าเป็นเรื่องปกติ และเป็นเรื่องธรรมดา อ่างเหตุของการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมทางสังคมโดยให้เหตุผล เช่น จีนแล้ว ใครๆก็ทำกัน ตามยุคสมัย ตามสังคม และเป็นสิทธิส่วนบุคคล

“ก็ถือว่าเป็นเรื่องปกติละ ก็เป็นแฟนกัน ไม่ได้เสียหายอะไร แต่ถ้าไม่ใช่แฟนก็ถือว่าไม่ดี ไม่เห็นด้วย”

“เฉยๆครับ ก็เห็นบ่อยแล้ว จีนแล้ว”

“ไม่เหมาะสมครับแต่ก็ถือว่าเป็นเรื่องปกติ”

“ผมว่าเป็นเรื่องของบุคคลมันเป็นสิทธิของเค้าแต่ก็ควรป้องกันถ้ามีอะไรกัน”

ในนักศึกษาหญิงถึงแม้จะมองว่าเป็นเรื่องปกติ แต่ก็ยังคงเน้นเรื่องการป้องกันและปัญหาหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

“อยู่ที่เราจะใช้วิจารณญาณ ถ้าเรามีเพศสัมพันธ์ รู้จักป้องกันป้องกันก็ต้องศึกษาความรู้ใหม่ๆ”

“มันเป็นสิทธิส่วนบุคคลแต่ก็ไม่น่าจะทำให้เป็นเช่นนั้นเพราะอาจเกิดปัญหาขึ้นมาภายหลังอีก”

(นักศึกษากลุ่มที่มีทัศนคติว่าเป็นเรื่องปกติมีจำนวนมากที่สุด และมากที่สุดใ้ในนักศึกษาชายสถาบันการศึกษาแห่งที่1 และ นักศึกษาหญิงสถาบันการศึกษาแห่งที่ 2)

จาก 3 กรณีข้างต้น สรุปได้ว่า กลุ่มของนักศึกษาชายในสถาบันการศึกษาแห่งที่ 1 และ นักศึกษาชายในสถาบันการศึกษาแห่งที่ 2 มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องที่ดี เป็นการใช้ชีวิตศึกษาร่วมกันก่อนแต่งงาน และนักศึกษาชายและหญิงในสถาบันการศึกษาแห่งที่ 3 มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องที่ไม่ดี จัดต่อประเพณีวัฒนธรรมไทย นักศึกษาชายสถาบันการศึกษาแห่งที่1 และ นักศึกษาหญิง สถาบันการศึกษาแห่งที่ 2 มองว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องธรรมดา จีนแล้วต่อพฤติกรรมดังกล่าว

3. ความคิดเห็นต่อค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา 3 สถาบัน

แบ่งได้เป็น 3 กลุ่มคือ

1. กลุ่มที่หนึ่งเห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา
2. กลุ่มที่สองเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาเป็นเรื่องปกติ
3. กลุ่มที่สาม ไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา

ในกลุ่มที่เห็นด้วย พบมากที่สุดในักศึกษาชายและหญิงสถาบันการศึกษาแห่งที่ 1 น้อยสุดในสถาบันการศึกษาแห่งที่ 3 ของทั้งนักศึกษาหญิงและชาย และกลุ่มที่ถือว่าเป็นเรื่องปกติ พบมากที่สุดในักศึกษาชายและหญิงสถาบันการศึกษาแห่งที่ 2 น้อยสุดในักศึกษาชายและหญิงสถาบันการศึกษาแห่งที่ 1 ซึ่งนักศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้มักจะให้เหตุผลไปในทิศทางเดียวกัน โดยกลุ่มนักศึกษาชายที่มองว่าเป็นเรื่องปกติและกลุ่มที่เห็นด้วยกับค่านิยมของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษานั้น จะให้เหตุผลเกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคล สังคมเปลี่ยนไป

“แล้วแต่คนไหนะครับ ถ้าทำแล้วไม่เสียหายก็ดี”

“เป็นเรื่องธรรมดาเพราะค่านิยมมันเปลี่ยนแปลงไปแล้ว”

“เป็นสิ่งที่ทำกันโดยทั่วไป แก่ใจอะไร ไม่ได้แล้ว จนกลายเป็นเรื่องปกติของวัยรุ่นไปแล้ว”

“แล้วแต่บุคคลครับ”

เช่นเดียวกันกับนักศึกษาหญิงให้เหตุผลเกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคล และสังคม

“ไม่ควรนะ แต่ในเมื่อสังคมเปิดกว้างโลกเรามีการพบปะ ใกล้ชิดกันมาก การรู้จักกันของหญิงชายมันจึงเป็นเรื่องปกติ”

“รู้สึกว่าจะมีเพิ่มมากขึ้น ชอบอยู่ด้วยกันจนดูเป็นเรื่องปกติ แต่มันไม่เหมาะสมนะ โดยเฉพาะนักศึกษาจะมีเยอะ”

“มันไม่เหมาะสม แต่สมัยนี้สังคมเปลี่ยนไปแล้ว ต้องยอมรับ”

ส่วนกลุ่มของนักศึกษาชายที่มองว่าค่านิยมของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม ไม่สมควร และไม่เห็นนั้น นักศึกษากลุ่มนี้ให้คำของปัญหาที่จะตามมาในทางสังคม

“ไม่ครับ จะทำให้เกิดปัญหาสังคมมากขึ้น”

“อันตรายครับถ้ามีค่านิยมแบบนี้ จะทำให้สังคมเสียหาย”

ส่วนนักศึกษาหญิงจะเหตุผลเกี่ยวกับตนเองเป็นหลักเนื่องจากกลัวปัญหาที่จะเกิดหลังจากการมีเพศสัมพันธ์

“ไม่เหมาะสม เพราะจะทำให้เราเสียอนาคต”

“ไม่ดีค่ะ สงสารพ่อกับแม่”

“ไม่เหมาะสม เพราะยังไม่ถึงเวลา วุฒิภาวะยังไม่พร้อม”

(พบมากที่สุด ในนักศึกษาชายและหญิงสถาบันการศึกษาแห่งที่ 2 และพบน้อยสุดในสถาบันการศึกษาแห่งที่ 1)

จากการวิเคราะห์เกี่ยวกับทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานและความคิดเห็นต่อค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา ผู้วิจัยเห็นว่าการเกิดขึ้นของวัฒนธรรมใหม่ที่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน (ค่านิยม) เป็นเรื่องปกติในกลุ่มนักศึกษาทั้งสามสถาบัน เพราะมีสาเหตุมาจากสื่อโดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อโทรทัศน์และอินเทอร์เน็ต รวมถึงการให้ค่าแก่สิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลเป็นอย่างมาก ทั้งนี้สิทธิเสรีภาพสำหรับสังคมในอดีตประชาชนมีสิทธิและเสรีภาพไม่เท่าเทียมกัน มีการแบ่งชนชั้นในสังคม อีกทั้งบทบาทชายหญิงในสังคมแตกต่างกันด้วยต่อมารัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ที่กำหนดให้ประชาชนมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกันในทุกด้าน ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาเห็นว่าตนเองมีสิทธิที่จะทำอะไรต่างๆ ได้ตามที่ตนต้องการเช่นเดียวกับผู้ใหญ่จึงเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่เพราะใครๆ ก็มีสิทธิของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานกันได้ ถ้ามีการป้องกันการตั้งครรภ์หรือการติดเชื้อโรคทางเพศโดยการสวมถุงยางทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์รวมถึงมีความคิดว่าตัวนักศึกษาเองสามารถรับผิดชอบตัวเองได้ทั้งที่ยังไม่มีรายได้เป็นของตนเอง เหมือนกับสโลแกนโฆษณาที่ต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรของวัยรุ่นในสื่อโทรทัศน์ที่ไม่สามารถควบคุมการมีเพศสัมพันธ์ของเด็กวัยรุ่นได้ โดยตั้งคำถามโฆษณาไว้ว่า “ยืดอกพกดุง” ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการตั้งสโลแกนแบบนี้เป็นการส่งเสริมให้เด็กนักเรียนนักศึกษาให้มีเพศสัมพันธ์กันมากขึ้น (อาจเป็นความหวังดีของกระทรวงสาธารณสุขที่คิดว่าเป็นการป้องกันการมีครรภ์ในวัยที่ยังไม่พร้อมหรือป้องกันการระบาดของเชื้อเอดส์) รวมถึงเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการเรียนการสอนศีลธรรมของประเทศไทยนั้นเสื่อมถอยลงไปไม่สามารถแก้ไขปัญหที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาได้

4. ทักษะคตินักศึกษาต่อการเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานกับหลักศีลธรรมของพุทธศาสนา

จากที่กล่าวมาข้างต้นหนึ่งในสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา คือ “ขาดศีลธรรม” แล้วหลักของศีลธรรมมีบทบาทมากน้อยเพียงใดต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจหลักของศีลธรรม เครื่องวัดต่อหลักของศีลธรรมเพียงใด และมีทัศนคติเช่นไรต่อศีลธรรม ซึ่งจากการศึกษา พบว่า ความรู้ที่มีต่อศีลธรรมนั้น ส่วนใหญ่นักศึกษาได้ให้ความหมายของศีลธรรม ไปในทิศทางเดียวกัน คือ ศีลธรรมเป็นเรื่องของความดีงาม เป็นสิ่งที่ควรยึดถือปฏิบัติ เป็นต้น จะมีก็เพียงแค่ส่วนน้อยเท่านั้นที่ตอบว่าไม่รู้ว่ามีศีลธรรมหมายความว่าอย่างไร

“ศีลธรรม หมายถึง คุณธรรม จริยธรรม ที่ให้คนปฏิบัติตาม เป็นสิ่งดีงาม”

“ศีลธรรม เป็นหลักเกณฑ์ ข้อควรปฏิบัติ ให้คนทำดี”

“ศีลธรรม คือ ข้อห้าม คำสอนของพระพุทธเจ้า”

จากที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 3 ว่าศีลธรรม หมายถึง ความประพฤติที่ดีงามทางกาย วาจา, ความประพฤติที่ดี ที่ชอบ ไม่เบียดเบียนผู้อื่นให้ได้รับความเดือดร้อน ดังนั้นสรุปได้ว่า นักศึกษาโดยรวมรู้ความหมายของศีลธรรม คือเป็นเรื่องของการประพฤติตนในสิ่งดีงาม เป็นต้น

ส่วนความเข้าใจในหลักศีลธรรมนั้น นักศึกษาทั้งชายและหญิงโดยส่วนใหญ่ยอมรับว่าตนเองมีความรู้ความเข้าใจในหลักศีลธรรมในระดับปานกลาง และเคร่งครัดพอสมควร อีกทั้งหลักศีลธรรมยังมีอิทธิพลต่อการใช้ชีวิตประจำวันพอสมควร ทั้งนี้ก็เพราะหลักศีลธรรมช่วยให้ตนเองอยู่สังคมได้อย่างปกติสุข อย่างไรก็ตามก็มีบางคนที่ยอมรับว่าตนเองนั้นไม่มีความรู้เรื่องศีลธรรม และหลักศีลธรรมก็ไม่มีอิทธิพลต่อการใช้ชีวิตประจำวัน จากการตรวจสอบผู้วิจัยได้พบว่า นักศึกษาชายไม่ค่อยจะมีความเคร่งครัดในหลักศีลธรรมเท่าที่ควร ถ้าจะเคร่งครัดก็ขึ้นอยู่กับโอกาสมากกว่า

และการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งประเด็นคำถามว่า “ท่านคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา เป็นการกระทำผิดศีลข้อสามหรือไม่? เพราะอะไร?” ประเด็นนี้ได้แยกแนวความคิดเกี่ยวกับความรู้และความเข้าใจในการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษากับหลักศีลธรรมเป็น 2 กลุ่ม

- กลุ่มที่หนึ่งมีความคิดเห็นว่า “การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาเป็นการกระทำที่ผิดศีลข้อสาม”

- ส่วนกลุ่มที่สอง มีความคิดเห็นว่า “การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาเป็นการกระทำที่ไม่ผิดศีลข้อสาม”

ก่อนที่จะพิจารณาการอ้างเหตุผลของแต่ละกลุ่มผู้วิจัยยกเกณฑ์ตัดสินการคิดศีลข้อ 3 ดังนี้

ศีลข้อที่ 3 กาเมสุมิฉณาจาร ซึ่งมีองค์ประกอบ 4 องค์ คือ

1. อคมนิยวัตถุ ได้แก่สตรีหรือบุรุษที่ไม่ควรละเมิด ได้แก่หญิงที่ต้องห้าม 20 จำพวก คือ หญิงที่เป็นภรรยาชายอื่น 10 ประเภท หญิงที่อยู่ในข่ายของภรรยาอีก 2 ประเภทและหญิงที่อยู่ในความดูแลจากบุคคลอื่นที่ไม่ใช่สามี อีก 8 ประเภท อคมนิยวัตถุ ของฝ่ายหญิงมี 2 ประเภท

2. จิตคิดจะเสพ อยากมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลนั้นๆในทัศนะพุทธศาสนาเห็นว่า จิตเป็นตัวสังฆาระ เมื่อราคะเกิดความกระสันขึ้นก็เกิดขึ้นทางจิต จิตเกิดการปรุงแต่งให้เกิดอารมณ์ทางเพศ

3. มีความพยายามในการเสพ คือการพยายามให้พฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้นด้วยตนเองทางกายทวารเท่านั้น สำหรับทางใจทางวาจาไม่ถือว่าเป็นผิด

4. ยังมรรคคืออวัยวะสืบพันธุ์ให้ถึงกัน การมีเพศสัมพันธ์ขึ้นด้วยความพอใจมีขอบเขตตั้งแต่ การยังอวัยวะเพศของฝ่ายชายให้เข้าไปแทะเมถิดงาเท่านั้น

จากองค์ประกอบทั้ง 4 ข้อข้างต้น แสดงให้เห็นชัดว่า พุทธศาสนาได้แสดงถึงศีลธรรมทางเพศไว้อย่างรัดกุมและครอบคลุมที่สุดจึงสามารถนำไปตัดสินถูกผิดศีลข้อ 3 ได้ชัดเจนพอสมควรเพราะบริบททางสังคมในสมัยพุทธกาลกับปัจจุบันนั้นเปลี่ยนแปลงไปเป็นจำนวนมากพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติศีลไว้เพื่อความสงบสุขของสังคมเป็นส่วนใหญ่ “เมื่อครบองค์ประกอบทั้ง 4 นี้ถือว่าศีลขาด ถ้าไม่ครบองค์ถือว่าศีลไม่ขาด” ในการพิจารณาโทษว่า มีโทษมาก โทษน้อย มีกฎเกณฑ์การพิจารณาล้ายสิกขาบทข้อ 1 และข้อ 2 คือ

1. กำหนดด้วยบุคคลคือ ผู้มีคุณมาก บาปมาก เช่น ประพฤติคือนักบวชบาปมาก คนธรรมดาบาปน้อย แม่ ย่า ตา ยาย และทวดบาปน้อย เป็นต้น

2. กำหนดด้วยเจตนา คือมีเจตนาประกอบด้วยราคะแรงกล้า มีโทษมาก ไม่แรงกล้ามีโทษน้อย

3.กำหนดด้วยประโยค คือ ความพยายามประกอบกามกิจ ถ้าข่มขืนไม่ยินยอม มีโทษมาก ยินยอมมีโทษน้อย (เดือน คำดี, 2534)

การอ้างเหตุผลของแต่ละกลุ่ม

กลุ่มที่หนึ่ง ที่มีความคิดเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษา เป็นการกระทำที่ผิดศีลข้อ 3 กลุ่มนี้ ได้อ้างเหตุผลตามหลักของศีลธรรม เพราะหลักศีลธรรมกำหนดไว้ชัดเจนแล้วว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นการประพฤติดูผิดศีลข้อ 3 เป็นการผิดลูกผิดเมีย อีกทั้งยังผิดต่อประเพณีเพราะไม่ได้มีการแต่งงานกัน

“ผิดครับ เพราะเราได้เหมือนไปพรากรูกเขามาจากพ่อแม่”

“ผิดนะครับเพราะศีลข้อสาม ไม่ให้ไปผิดลูกผิดเมียคนอื่น แต่วัยรุ่นทุกวันนี้มีการกระทำที่ผิดมาก”

“ผิด ก็เพราะว่าไม่มีการแต่งงานหรือทำให้ถูกต้องตามประเพณีก่อนที่จะอยู่ด้วยกันค่ะ”

“ผิดเพราะยังอยู่ในความปกครองของบิดามารดา”

“ผิดค่ะ เนื่องจากการมี Sex กับคนอื่นที่ไม่ใช่สามี ภรรยาถือถือว่าผิดลูกผิดเมียคนอื่น”

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่านักศึกษากลุ่มที่มีความคิดเห็นว่า “การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาเป็นการกระทำที่ผิดศีลข้อสาม” มีความเข้าใจในศีลข้อ 3 ได้ถูกต้องเพราะ มีความเข้าใจว่าการมีความเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาเป็นสิ่งที่ผิด เนื่องจากการไปพรากรูกของเขาจากพ่อแม่ ดังนั้น ถ้าไม่ต้องการผิดศีลต้องมีการขอความยินยอมจากผู้ปกครองหรือผู้คุ้มครองรักษาเสียก่อนซึ่งอยู่ในองค์ข้อที่ 1. หญิงต้องห้าม 20 ประเภท

ส่วนกลุ่มที่สอง คือกลุ่มที่มีความคิดเห็นว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาเป็นการกระทำที่ไม่ผิดศีลข้อ 3 นั้น มีจำนวนมากกว่ากลุ่มที่หนึ่ง จากการตรวจสอบของผู้วิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มที่สองนี้มีความคิดเห็นตรงกันข้ามกับกลุ่มที่หนึ่งทุกประเด็น ประเด็นที่มีความขัดแย้งกันของการประพฤติดิในกาม การผิดลูกผิดเมีย และการทำผิดต่อประเพณีการแต่งงานนั้น นักศึกษากลุ่มที่สองมีความคิดเห็นว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาไม่ถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรมนั้น โดยให้เหตุผลว่า “ไม่ได้ไปผิดลูกผิดเมียใคร ไม่ได้ไปแย่งลูกเมียใคร” เพราะมีเพศสัมพันธ์กับแฟนตัวเอง ซึ่งก็หมายความว่า ไม่ได้ไปเป็น “ซู้” กับใคร และความหมายของคำว่า ผิดลูกผิดเมีย ที่นักศึกษากลุ่มที่สองนี้ หมายถึง บุคคลที่แต่งงานแล้ว บุคคลที่มีลูกมีเมียแล้ว

“ไม่ผิดเพราะศีลข้อสามระบุว่าเป็นการแย่งสามีชาวบ้านหรือมีชู้กับคนอื่น แต่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานไม่ใช่การมีชู้เรามีคู่อยู่แล้วและไม่ได้ไปแย่งของของคนอื่น”

“ไม่ผิดค่ะ เพราะ ศีลข้อสาม คือการประพฤติดิในกาม แต่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาไม่ได้ผิดศีล ไม่ได้แย่งสามีใครและไม่ได้พรากรูกพรากรเมีย”

“ไม่ผิด เพราะเค้าไม่ใช่คนมีเจ้าของแล้วหรือเราไม่ได้ไปแย่งใครมาซะหน่อย”

อย่างไรก็ตามความเข้าใจของนักศึกษาในกลุ่มที่สองถึงแม้จะไม่ได้ไปละเมิดบุคคลอื่นที่มีคู่ครอง แต่ก็ไปละเมิดผู้คุ้มครองหรือผู้ปกครองรักษาถือว่าการผิดศีลข้อ 3 อยู่ดี

และในกรณีของการเป็นแฟนกันหรือเป็นคู่รักกันการมีเพศสัมพันธ์กับแฟนหรือคู่รัก เป็นการกระทำที่ไม่ผิดศีล แต่ถ้าหากเมื่อไหร่ที่มีการนอกใจกัน เช่นการมีกิ๊ก (ซึ่งคำนิยามโดยถูกต้องตามคำนิยามของราชบัณฑิตหมายถึง บุคคลที่อยู่เกี่ยวกับภรรยา หรือสามีของผู้อื่น หรือบุคคลอื่น นัทรปราชญ์ นันทวัฒน์กุล และคณะ, 2550) กิ๊ก หมายถึง บุคคลที่มีความผูกพัน มากกว่าเพื่อนแต่ไม่ใช่แฟนโดยมีความสำคัญรองจากแฟน มีความสัมพันธ์ทางเพศกันได้ แต่ไม่มีสิทธิแสดงความเป็นเจ้าของกัน กิ๊กไม่ใช่ชู้ แต่ถ้าแฟนรู้ต้องเลิกกัน

“ไม่ ถ้าไม่ได้ไปมีอะไรกับแฟนคนอื่น หรือคบทีละหลายคนพร้อมกัน”

“ไม่ผิด เนื่องจาก หากการมีเพศสัมพันธ์กับแฟน ของเราเพียงคนเดียว แต่ถ้าหากมีชู้ถือว่า ผิด”

“ถ้าเทียบกับสมัยนี้ก็ถือว่าผิด เพราะถ้ามีอะไรกันแล้วก็เหมือนคู่อุปการะกันก็ทำในสมัยนี้มีกิ๊ก แทนคำว่าชู้ สำหรับความคิด คงไม่ต่างกันมาก ชู้กับกิ๊ก แค่สมัยเปลี่ยนคนเปลี่ยน ความคิดเปลี่ยน”

ความคิดเห็นของนักศึกษาในลักษณะเช่นนี้มีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับศีลข้อที่ 3 ที่เข้าใจว่า “ถ้ามีแฟนคนเดียวไม่ไปละเมิดคนอื่น หรือมีแฟนหลายคนถือว่าผิด” ตามความเป็นจริงของข้อบัญญัติศีลข้อ 3 แล้วถือว่าการล่วงละเมิดผู้รักษา คู่ครองอยู่เป็นการผิดศีลข้อ 3

นอกจากนี้ยังมีเหตุผลสนับสนุนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสิทธิส่วนบุคคล การสมยอมหรือยินยอม ความรัก และเพราะสังคมยอมรับมากขึ้น ซึ่งเหตุผลที่กล่าวอ้างมานี้อยู่เหนือการกระทำผิดทางวัฒนธรรมประเพณี และศีลธรรม

“ในความคิดของข้าพเจ้าคิดว่า ศีลข้อสามนั้นน่าจะเป็นการประพฤติดิฉันในกาม คือการแย่งลูกเมียจากคนอื่นที่ไม่ใช่ของเรา ถ้าทำเช่นนั้นข้าพเจ้าคิดว่าผิดศีลข้อสามแน่นอน แต่การมีเพศสัมพันธ์ของคนสองคนที่จริงใจต่อกันและรักกันจริง ไม่มีข้อผูกมัดจากผู้อื่น ไม่ใช่ของคนอื่น คิดว่าไม่น่าจะผิดศีลข้อสามครับ”

“ไม่ผิด ถ้ายินยอมกันทั้งสองฝ่าย ไม่ได้บังคับ”

“ไม่ผิด เพราะการที่เรามีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน มันเป็นเรื่องของความรักของคนสองคน แต่ถ้าคนที่เราไปมีเพศสัมพันธ์ด้วยนั้นมีภรรยาหรือคนรักอยู่แล้ว ถือว่าผิด”

“ไม่ผิด เป็นสิทธิส่วนบุคคล”

“ไม่ผิด เพราะเราไม่ได้ทำอะไรเสียหาย ไม่ได้ไปข่มขืน มันขึ้นอยู่กับความยินยอม
และใจของสองคน”

“ไม่ผิด ใครๆก็ทำกัน”

อย่างไรก็ตามถึงแม้จะถือว่าเป็นการยินยอมของหญิงชายทั้งสองฝ่ายหรือเป็นสิทธิส่วนบุคคลก็เป็นการละเมิด ผู้คุ้มครองรักษาอยู่ของฝ่ายหญิงอยู่ดี เป็นการละเมิดกระทำผิดศีลข้อ 3 ยกเว้นในกรณีที่ได้มีการยินยอมจาก บิดามารดาหรือผู้คุ้มครองรักษาของฝ่ายหญิงที่ยอมยกลูกสาวให้ฝ่ายชายแล้วจึงถือว่าไม่ผิดศีล

ในส่วนทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อศีลธรรมนั้น โดยรวมแล้วนักศึกษากล่าวว่าศีลธรรมเป็นเรื่องที่ดีงาม เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้คนอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และจากการศึกษายังทำให้เห็นบทบาทของศีลธรรมที่มีต่อสังคมอีกด้วย โดยนักศึกษาส่วนใหญ่คิดว่า คนเป็นสาเหตุที่ทำให้ศีลธรรมเสื่อมลง เพราะสมัยนี้คนปฏิบัติตามหลักศีลธรรมน้อยลง คนก็เลยเสื่อมและพลอยทำให้ศีลธรรมเสื่อมไปด้วย

“ในปัจจุบัน ศีลธรรมยังเป็นสิ่งดีๆ ที่เราทุกคนควรปฏิบัติตาม เพียงแต่ว่าคนในสังคมปัจจุบันได้เสื่อมลงไป ศีลธรรมจึงหายไปจากสังคม”

แต่ก็มีนักศึกษบางกลุ่มที่เห็นขัดแย้งต่อความคิดเช่นนี้โดยให้เหตุผลว่า ศีลธรรมเป็นสิ่งดีงามและศีลธรรมไม่เคยเสื่อม เพราะคนไม่ปฏิบัติตามหลักศีลธรรมจึงทำคนเสื่อม แต่คนไม่สามารถทำให้ศีลธรรมเสื่อมได้ เพราะศีลธรรมมีความดีงามอยู่ในตัวของมันเอง นักศึกษาในกลุ่มนี้มีจำนวนรองลงมาจากกลุ่มแรก

“สมัยนี้ศีลธรรมยังเป็นสิ่งดีงาม แต่คนทำให้ศีลธรรมเสื่อม”

ส่วนกลุ่มที่น้อยที่สุดให้ความคิดเห็นว่า ในสังคมทุกวันนี้ คนไม่ค่อยจะปฏิบัติตามหลักศีลธรรมแล้ว ดังนั้นจะตัดศีลธรรมบางข้อออกไป ในที่นี้หมายถึง ศีลข้อ 3 เพราะถึงจะมีไว้คนก็ไม่ปฏิบัติตามกัน กลุ่มนี้มองอย่างสุดซึ้งคือไม่จำเป็นต้องมีศีลเพราะเห็นว่าสังคมนั้นมีการผิดถูกผิดเมียบกการละเมิดของบุคคลอื่นเป็นเรื่องธรรมดาและมองมนุษย์เป็นเพียงวัตถุที่สำเร็จความใคร่เท่านั้น

“ผมว่าไม่น่าจะเอามารวมไว้เลย”

“ความจริงน่าจะตัดศีลข้อนี้ออกไปได้แล้วนะ มีไว้ก็เท่านั้น
เพราะคนไม่ทำกันแล้ว”

จากที่กล่าวมาในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า นักศึกษาส่วนมากจะให้ความสนใจเรื่องศีลธรรมของพุทธศาสนาอย่างแท้จริงถึงแม้ว่าจะมีการเรียนการสอนในวิชาพระพุทธศาสนาในระดับชั้นมัธยมศึกษาก็ตาม โดยเฉพาะ **ศีลข้อที่ 3 กาเมสุมิฉฉาจาร** ซึ่งมีองค์ 4 องค์ คือ 1.อคมนี้ขัตตุ ได้แก่สตรีหรือบุรุษที่ไม่ควรละเมิด 2.จิตคิดจะเสพ 3.มีความพยายามในการเสพ 4.ยังมรรคคืออวัยวะสืบพันธุ์ให้ถึงกัน ศีลข้อนี้ครอบคลุมความประพฤติในการละเมิดประเวณีไว้อย่างชัดเจน แต่ทั้งนี้บางกลุ่มที่เป็นส่วนน้อยมากที่รู้สึกว่าศีลข้อ 3 นั้นไม่จำเป็นต้องปฏิบัติในชีวิตประจำวันอีกต่อไปเพราะเห็นว่าในสังคมปัจจุบันไม่ปฏิบัติตามศีลข้อ 3 กัน รวมถึงนักศึกษาในกลุ่มที่เห็นว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาเป็นสิ่งที่ผิดศีล และกลุ่มที่เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาเป็นสิ่งที่ไม่ผิดศีล โดยสรุปแล้วตามหลักศีลข้อ 3 เรื่องการอยู่ก่อนแต่งหรือการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษานั้น ส่วนใหญ่จะผิดศีลธรรมทั้งสิ้น โดยหากจะพิจารณาจากเรื่องหญิงต้องห้าม 20 จำพวกจะเห็นได้ว่านอกจากหญิง 12 จำพวกที่มีเจ้าของแล้ว หญิงเหลืออีก 8 จำพวกก็ล้วนมีผู้คุ้มครองรักษาไม่ว่าหญิงนั้นจะมีเพียงบิดา มารดา มีเพียงแค่พี่น้องเพียงคนเดียว ก็คือว่าหญิงนั้นมีผู้รักษาทั้งสิ้น หากไม่มีบุคคลเหล่านี้ แต่หญิงนั้นมีญาติ คนในวงศ์ตระกูล มีผู้ปกครอง หรือยังไม่บรรลุนิติภาวะก็ถือว่ามีความหมายรักษา กล่าวคือหญิงเหล่านี้ถือเป็นหญิงต้องห้ามสำหรับชายนั่นเอง ชายมีเพศสัมพันธ์กับหญิงเหล่านี้ แม้จะเกิดด้วยความเต็มใจก็ถือว่าได้ละเมิดศีลข้อที่ 3 เพราะเป็นการล่วงละเมิดหญิงที่มีผู้รักษาอยู่ ส่วนฝ่ายหญิงแม้ไม่ละเมิดศีล แต่ก็ทำให้ศีลนั้นค้างพร้อย และเป็นการประพฤติดิฉธรรม อันก่อให้เกิดผลร้ายตามมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการทำแท้ง เด็กถูกทอดทิ้ง ซึ่งกำลังเป็นปัญหาที่แก้ไม่ตกของสังคมไทยในทุกวันนี้

เพื่อให้เห็นปัญหาเรื่องศีลข้อที่ 3 ชัดเจนยิ่งขึ้นผู้วิจัยยกตัวอย่างคำถามเกี่ยวกับศีลข้อ 3 ดังต่อไปนี้

1. น.ส. ก เป็นสตรีเป็นพนักงาน ไม่มีสามี นาย ข. มีภรรยาและลูก ถามว่า น.ส. ก. ยินยอมร่วมหลับนอน จะทำให้นายข. ผิดศีลหรือไม่?

ตอบ นาย ข. ผิดศีลข้อ 3 เพราะเป็นการล่วงละเมิดหญิงที่มีผู้คุ้มครองอยู่

1.2 น.ส. ก. ผิดศีลหรือไม่?

ตอบ น.ส. ก ผิดศีลเพราะไปล่วงละเมิดภรรยาของนาย ข.

2. นาย ข. เป็นนักศึกษา ป.ตรี ร่วมหลับนอนกับแฟนตัวเองที่ทำงานหาเงินแล้ว ชื่อ น.ส. ก.
นาย ข. จะผิดศีลหรือไม่?

ตอบ นาย ข. ผิดศีล เพราะไปล่วงละเมิดผู้รักษาคัมภีรอน น.ส. ข

3. ถ้าอย่างนั้นนักศึกษาสมัยนี้ที่อยู่กินร่วมกันก่อนแต่งงาน ฝ่ายชายก็เป็นฝ่ายผิดศีลฝ่ายเดียวทั้งหมด แม้ว่าฝ่ายหญิงจะเป็นฝ่ายยินยอมพร้อมใจด้วยก็ตามหรือไม่?

ตอบ ใช่ เพราะฝ่ายชายไปล่วงละเมิดหญิงที่มีผู้รักษายู่

4. จากคำถามข้อ 3. ถ้าพ่อแม่ของฝ่ายนักศึกษาชายรู้แล้ว แต่พ่อแม่ของฝ่ายนักศึกษาหญิงไม่รู้ ยังเป็นการผิดศีลอยู่หรือไม่?

ตอบ ผิดศีล เพราะฝ่ายหญิงมีผู้รักษาคัมภีรอนดูแลอยู่

5. ถ้าพ่อแม่ของทั้งนักศึกษาทั้งสองฝ่ายรู้ และยินยอมให้อยู่ร่วมกันก่อนแต่ง คือ ไม่ต้องแต่งตามประเพณีนิยมไม่ต้องหมั้น ไม่ต้องรอถึงวันแต่งงานจริง อย่างนี้จะพ้นจากผิดศีลหรือไม่?

ตอบ ไม่ผิดศีล เพราะบิดามารดาเป็นผู้ยกลูกสาวให้

6. ถ้าฝ่ายหญิงจบการศึกษาเรียบร้อยแล้วและมีอายุพอสมควร ทำงานแล้ว ไปอยู่กินร่วมกันกับชายหนุ่มมีอายุน้อยกว่า ที่ ยังเป็นนักศึกษา กำลังเรียนอยู่ และยังไม่บรรลุนิติภาวะ ฝ่ายไหนผิดศีล?

ตอบ ฝ่ายชายผิดแต่ฝ่ายเดียว ถ้าฝ่ายหญิงนั้นมีญาติ คนในวงศ์ตระกูล มีผู้ปกครอง คัมภีรอนอยู่ ชายมีเพศสัมพันธ์กับหญิงเหล่านี้ แม้จะเกิดด้วยความเต็มใจก็ถือว่าได้ละเมิดศีลข้อที่ 3 ส่วนฝ่ายหญิงแม้ไม่ละเมิดศีล แต่ก็ทำให้ศีลนั้นค้างปร้อย

ผู้วิจัยเห็นว่าหลักศีลข้อ 3 ว่าด้วยกาเมสุมิจจาในทางพระพุทธศาสนาเสนอไว้ค่อนข้างจะรัดกุม โดยถือจากองค์ประกอบหลัก 4 อย่างที่กล่าวมาเทียบเคียงและตัดสินได้ว่าผิดศีลข้อ 3 หรือไม่อย่างไร

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมด เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษานั้นผู้วิจัยมองว่าจากขั้นแรกพัฒนาจนเป็นแฟนกันแต่ไม่ได้อยู่ด้วยกันซึ่งเป็นไปได้ว่าในปัจจุบันนี้นักศึกษากับการมีแฟนเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งที่ไม่มีการระมัดระวัง ทางด้านฝ่ายหญิงก็รู้สึกว่าการถูกกดดันจากผู้ปกครองทางบ้านสังคมหรือเพื่อนและมองว่าการมีแฟนเป็นการที่คนสองคนเกิดความรัก ความเข้าใจในระหว่างเรียน อาจไม่ได้มองถึงเชื้อสืใน ช่วงแรก แต่ก็มีโอกาสที่จะมีเพศสัมพันธ์กันโดยที่ชายหญิงไม่สามารถหักห้ามใจหรือความต้องการทางเพศอย่างสูง (เพราะสื่ออินเทอร์เน็ต ภาพยนตร์ตะวันตก ภาพยนตร์เกาหลี ฯลฯ ได้เข้ามาแทนที่ศีลธรรมวัฒนธรรมไทยที่ต้อง “รักษาวล สงวนตัว” ปัจจุบันอาจมองว่าใครไม่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาก่อนถือว่าเป็นเรื่องที่เขย) การมีเพศสัมพันธ์ระหว่าง

ชายกับหญิงเป็นเงื่อนไขสำคัญที่นำไปสู่ ขั้นที่สอง คือ ขั้นการอยู่ร่วมกันมีเพศสัมพันธ์กันเป็นครั้งแรก โดยที่ต่างฝ่ายต่างมีหอพักของตนเองแต่ละมาค้างด้วยกันในบางครั้ง ขั้นที่สามคือ การอยู่ร่วมกันหอห้องเดียวกันอย่างถาวร โดยไม่ระลึกรถึงความคาดหวังจากสังคมต่อสถานภาพการเป็นนักศึกษาและละเมิดบรรทัดฐานของสังคมในการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน ฝ่ายชายอาจจะให้เหตุผลว่าเป็นการสมยอมพร้อมใจทั้งสองฝ่าย เขาไม่ได้หลอกมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายหญิง และฝ่ายหญิงก็คิดว่าตัวเองมีความรับผิดชอบต่อการเรียนของตัวเองได้รวมถึงในปัจจุบันนี้ก็มีความเข้าใจในการคุมกำเนิดกันมากขึ้นกว่าแต่ก่อนเชื่อว่าไม่ตั้งครรภ์แน่และสังคมเพื่อนในกลุ่มก็ไม่ได้มองว่าเป็นเรื่องผิดปกติแต่อย่างใดที่จะมีเพศสัมพันธ์กันกับชายคู่รักของตน ผู้วิจัยมองว่านั่นเป็นค่านิยมใหม่ที่ประพุดจินจินตาในสังคมของนักศึกษา (แต่ถ้าเป็นต่างอำเภอหรือหมู่บ้านอาจถูกสังคมติเตียน) ลักษณะท่าทีดังกล่าวเป็นการสร้างมาตรฐานใหม่เพื่อที่จะปะทะมาตรฐานทางศีลธรรมเดิมของสังคมโดยเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์มาเจอกันเป็นครั้งแรก การอยู่ร่วมกันตามหอพักใกล้กับมหาวิทยาลัยอย่างสามิภรรยาไม่ใช่เรื่องแปลก รวมถึงการเปลี่ยนคู่ในหลายๆคู่เมื่อความรักทั้งสองปิดฉากลงหรือคบที่เดียวหลายๆคน (ซู่, กิ๊ก) ส่วนฝ่ายชายผู้ปกครองไม่มีความกังวลมากนักเพราะฝ่ายชายไม่สามารถตั้งครรภ์ได้เพียงแต่เตือนป้องกันเรื่องการติดเชื้อจากการร่วมเพศ ส่วนฝ่ายหญิงนั้นจะมีวิธีปิดกั้นไม่ให้ผู้ปกครองทางบ้านรู้ ดังเช่นตามที่ผู้วิจัยเคยพบมา ตัวอย่างเช่นเมื่อผู้ปกครองฝ่ายหญิงมาเยี่ยมที่หอพัก ฝ่ายชายก็จะหอบผ้าไปหลบที่หอพักเพื่อนชายก่อนเมื่อผู้ปกครองฝ่ายหญิงกลับก็จะกลับเข้ามาอยู่ในหอพักห้องเช่าที่เช่าร่วมกันตามเดิม ทั้งนี้ นักศึกษาชายและหญิงเหล่านั้นเชื่อว่าจะไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาของเขา ถ้าเขาสามารถเรียนจบรับปริญญาและมีงานทำได้

ทั้งนี้ข้อสังเกตประการหนึ่งของผู้วิจัยเห็นว่าเป็นไปได้สูงว่าก่อนที่จะนักเรียนจะเข้ามารับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาคือช่วงที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษาทั้งหญิงชายอาจจะเคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้อื่น(ที่เรียนด้วยกันหรือคนอื่นที่นอกจากนี้)มาก่อนตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมศึกษาแล้วต่างคนต่างไปเรียนที่อื่นจึงแยกทางกันไป เนื่องจากการมีความห่างเหินกันไปจึงทำให้เกิดความเหงา(เสียดใจในยาม) เกิดความต้องการทางเพศตามที่เคยมีประสบการณ์มาก่อน ก็มีการพบรักกับเพื่อนนักศึกษาใหม่หรือบุคคลที่พบในสถานบันเทิงจนกลายเป็นแฟนกันและมีเพศสัมพันธ์กันไปในระดับอุดมศึกษา

และหากจะกล่าวถึงศีลธรรมที่เป็นกรอบของโครงสร้างของสังคมไทยนั้นสังคมไทยได้รับอิทธิพลเรื่องศีลธรรมมาจากพระพุทธศาสนา และคนไทยส่วนใหญ่รู้จักศีลธรรมขั้นพื้นฐานที่สุดนั่นคือ ศีล 5 แต่ในปัจจุบันในการสอนศีลธรรมในระดับชั้นตามโรงเรียนต่างๆดูเหมือนว่าจะล้นหลวมและไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นในปัจจุบันได้ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการสอน

ศีลธรรมทางพระพุทธศาสนาแบบท่องจำ ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยที่ได้รับอิทธิพล
หลังไหลจากตะวันตกได้ โดยเฉพาะศีลข้อที่ 3 คือ เจตนางดเว้นจากการประพฤติดีกในกาม

อีกประการหนึ่งในปัจจุบันนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าศีล 5 ในปัจจุบันใช้เพียงแค่ท่องรับศีลจากพระเท่านั้น
แม้ว่าในพิธีกรรมทางศาสนาจะมีการอาราธนาศีล 5 และกล่าวคำรับศีล 5 ทุกครั้ง แต่ก็ไม่ได้มีการนำไป
ปฏิบัติอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ของคนรุ่นใหม่ซึ่งอยู่ในกระแสวัตถุนิยม การที่จะให้
วัยรุ่นหรือคนรุ่นใหม่ปฏิบัติศีล 5 เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยากเพราะเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับพฤติกรรม
ของเขาในปัจจุบัน

5. แนวทางการแก้ไขปัญหาการศึกษาหลักสูตรศีลธรรมในทางพระพุทธศาสนา

จากที่กล่าวมาข้างต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่ขอเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาการศึกษา
หลักสูตรศีลธรรมในทางพระพุทธศาสนา ไว้ดังนี้

5.1 ปัญหาในการสอนศีล 5 สรุปได้เป็นข้อๆดังต่อไปนี้

5.1.1 ดูเหมือนว่าการสอนศีล 5 ในปัจจุบันมักจะเป็นการทำตามพิธีกรรมทางศาสนา โดย
จะเห็นได้จากเมื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนาแทบทุกครั้ง พุทธศาสนิกชนจะกล่าวอาราธนาศีล 5
แล้วพระให้ศีลโดยกล่าวเป็นภาษาบาลี พระวาสนกล่าวตาม ซึ่งส่วนมากแล้วกล่าวตามพระแล้วก็จบ
แค่นั้นไม่ได้นำมาปฏิบัติใช้อย่างจริงจัง โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่รวมถึงคนส่วนใหญ่ในปัจจุบัน

5.1.2 การตีความปัญหาในมุมมองของปรัชญาพบว่า ผู้สอนศาสนากับคนรุ่นใหม่หรือ
เยาวชนส่วนใหญ่ยึดกระบวนทัศน์ (ความเชื่อพื้นฐานที่มีในจิตใจของมนุษย์ทุกคน) ที่แตกต่างกัน
ในขณะที่ผู้สอนศาสนายังคงยึดกระบวนทัศน์นวยุคที่เชื่อในวจนศูนย์นิยมหรือนวนิยมยุคสุดขั้ว
(Extreme Postmodern Deconstructionism) เนื่องจากยุคปัจจุบันเป็นช่วงรอยต่อระหว่างกระบวน
ทัศน์นวยุคกับหลังนวยุคโดยผู้ใหญ่มักยึดกระบวนทัศน์นวยุคที่มีความเชื่อในวจนศูนย์นิยม
(Logocentrism) ซึ่งเชื่อว่าความรู้หรือความจริงมีเครือข่ายเดียว ความรู้ที่ได้ต้องผ่านการพิสูจน์จาก
กระบวนกรวิทยาศาสตร์เท่านั้น ลักษณะของผู้ที่ยึดวจนศูนย์นิยม คือ เชื่อในเหตุผล กฎเกณฑ์
ทฤษฎีขนบธรรมเนียมประเพณี การสอนศาสนาจึงต้องสอนตามกฎ หรือประเพณีที่มีมา เช่นต้องมี
การให้ศีลก่อนทำพิธีทุกครั้ง นอกจากนี้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วได้
สร้างสิ่งอำนวยความสะดวกมากมายจนชาวโลกตกอยู่ในสภาพวัตถุนิยม และหลงอยู่ในสภาพของ
การเกินจริง การตีความคำสอนและการสอนจึงเน้นด้านวัตถุ เช่น การทำบุญโดยการสร้างศาสน-
สถานวัตถุมากกว่าการปฏิบัติทางจิตเพื่อดับทุกข์ การถือศีล หรือทำบุญมักเป็นไปเพื่อโชคลาภ การ



อธิฐาน เพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ เป็นการทำบุญเพื่อที่จะได้สิ่งตอบแทนจึงยังทำยังเห็นแก่ตัวและไม่สามารถดับทุกข์ได้ (ณัฐชา อุ๋นสกุล, 2550)

จะเห็นได้ว่าการสอนศีล 5 เป็นไปเพื่อต้องการที่จะควบคุมกาย วาจา ไม่ให้ทำความชั่วเปรียบเสมือนเป็นเกาะป้องกันหรือเป็นตัวชี้้นำให้เดินตามให้ได้เหมือนกันทุกคนซึ่งคนรุ่นใหม่ไม่สามารถยอมรับได้ เพราะคนรุ่นใหม่นิยมคิดนอกกรอบหรือคิดแตกต่างจากกรอบซึ่งเป็นอิทธิจากแนวรีดดอน หลังนวยกสุดชั่วที่นิยมรีดดอนความเชื่อเดิมๆ โดยเฉพาะด้านศีลธรรมจริยธรรมดังเช่น ฟรีดริช นิทเช่ (Friedrich Nietzsche 1844-1900) เขียนไว้ในหนังสือ Thus Spake Zarathustra (1883) กล่าวว่าพระเจ้าตายแล้วช่วยมนุษย์ไม่ได้แล้ว เพื่อปลดปล่อยความเชื่อในพระเจ้าและภาระที่ต้องทำตามคำสั่งสอนของพระเจ้า หันมาเป็นไทแก่ตนเอง แนวคิดรีดดอนมีอิทธิพลต่อคนรุ่นใหม่อย่างยิ่งเพื่อจะปลดปล่อยตนเองจากกรอบทางความคิดและคำสั่งสอนจากผู้ใหญ่รวมไปถึงหลักธรรมของศาสนา ลัทธินี้ได้เผยแพร่ไปทั่วโลก เนื่องจากเทคโนโลยีที่ทันสมัย ดังที่โบลียรรู้ได้วิจารณ์ว่า

“โลกหรือมนุษยมีลักษณะการระเบิดหลอมรวมกันของวัฒนธรรมการแสดงออกทางเพศ ความบันเทิงและสภาพสังคมที่เกินจริง (hyperreality society)” (ณัฐชา อุ๋นสกุล, 2550) อันเป็นผลที่ได้จากประสบการณ์ รายการบันเทิง ข่าวสาร ข้อมูล และเทคนิคการสื่อสาร อย่างเข้มข้นและเอาจริงเอาจังมากกว่าชีวิตปกติ อาณาจักรแห่งสิ่งเกินจริง อันได้แก่ ปะติมาการด้านสื่อสารความเป็นเกินจริง อย่างเช่น การ์ตูนดิสนีย์แลนด์ สวนสนุก ห้างสรรพสินค้า แดนมหัศจรรย์ รายการกีฬา การท่องเที่ยวแดนมหัศจรรย์ รายการเหล่านี้กลับเป็นจริงมากกว่าความจริงปรนัย ซึ่งในทำนองนี้ รูปแบบภาพพจน์ และรหัสของสิ่งเกินจริงจะควบคุมความคิดและพฤติกรรมของมนุษย์ในปัจจุบัน ความนิยมชมชอบต่อความเป็นเกินจริงแผ่ออกไปทั่วโลกดังปรากฏในนิยายประเภทเกินจริง (วิเศษ แสงกาญจนวนิช, 2549) ตัวอย่างเช่นในหนังเรื่อง โคราเอมอน ดรากอนบอล แฮรี่พอสเตอร์ เป็นต้น วัยรุ่นของไทยได้รับอิทธิพลของความคิดนี้ผ่านสื่อมวลชนอย่างมากการปลดปล่อยตัวเองออกจากกรอบหรือการคิดนอกกรอบหรือการคิดนอกกรอบเป็นค่านิยมที่พูดกันมาก ความเชื่อมั่นในความคิดของตนเองโดยยึดความพอใจเป็นเกณฑ์ โดยถือเป็นสิทธิและเสรีภาพในการแสดงออกกำลังเป็นปัญหาที่ผู้ใหญ่มองว่าจำเป็นต้องแก้ไข โดยพยายามดึงให้กรอบมาสู่กรอบ จึงเกิดช่องว่างระหว่างผู้ใหญ่กับคนรุ่นใหม่ การพยายามสอนศีล 5 ด้วยกระบวนการทัศนที่แตกต่างย่อมไร้ผลจนกว่าผู้สอนจะเข้าใจกระบวนการทัศนของคนรุ่นใหม่ และมองหาปรัชญากระบวนการทัศนเข้าหากัน

ดังนั้นแล้วการปลูกฝังศีลธรรมเบื้องต้นในทางพระพุทธศาสนาควรมีการปรับปรุงหรือหากระบวนการทัศนที่จะเชื่อมความคิดของคนรุ่นใหม่กับแนวทางปฏิบัติทางศีลธรรมให้ไปด้วยกันได้

5.2 ปรัชญาที่เหมาะสมกับการสอนศิลปะ 5

กระแสความคิดหลังนวยุคสุดขั้วปฏิเสธทุกสิ่ง โดยไม่เสนออะไรขึ้นมาแทนของเก่าเลย อีกพวกหนึ่งเห็นว่าไปไม่รอดจึงเสนอลัทธิหลังนวยุคสายกลางหรือลัทธิหรือสร้างใหม่ (The Moderate Postmodernism or Postmodern Reconstructionism) โดยการย้อนอ่านทุกสิ่งไม่ทิ้งอะไรเลยแล้วเลือกสิ่งที่ดีมีประโยชน์มาสร้างระบบใหม่ให้แก่ตน เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของตน ในขณะเดียวกันก็เคารพความคิดของผู้อื่น ปรัชญาหลังนวยุคสายกลางซึ่งจุดอ่อนของนวยุคแบบสุดขั้วที่ยอมรับความรู้เฉพาะที่พิสูจน์ได้หรือความรู้เฉพาะเครือข่ายทั้งที่ความจริงยังมีความรู้อีกมากมายที่ตกอยู่นอกเส้นเครือข่ายเรียกว่าตาข่าย (Neteye) ซึ่งมีความสำคัญไม่น้อยกว่าความรู้ในระบบ (ณัฐชา อุณกุล, 2550)

ปรัชญาหลังนวยุคแบบสายกลางหรือปรัชญาแบบไม่ยึดมั่นถือมั่นชนิดที่มีหลักยึดเหนี่ยวแต่ไม่ยึดติดก็น่าจะได้หรือจะเรียกได้ว่าเป็นปรัชญาวิจารณ์ญาณก็ได้อีก แต่ต้องเป็นวิจารณ์ญาณที่ดำเนินความคิด 3 ขั้นตอน คือ 1. วิเคราะห์ (Analysis) แจกแจงประเด็นที่เกี่ยวกับเนื้อหาตรงประเด็น 2. วิจัยชม (Appreciation) ประเมินค่าแต่ละประเด็นอย่างถี่ถ้วนต่อไป และ 3. วิชาน (Applicability) หรือสรุปลงสู่การปฏิบัติได้ ปรัชญาหลังนวยุคสายกลางถือว่า

1. เอกภพมีกฎเป็นระบบเครือข่ายที่สลับซับซ้อนและละเอียดอ่อนมาก ยากที่จะรู้ได้ครบถ้วน
2. เนื้อหาของเอกภพปรับเปลี่ยนได้ ซึ่งจะทำให้ระบบเครือข่ายของเอกภพได้ตามไปด้วยเสมอ
3. ปัญญาของมนุษย์สามารถเข้าถึงกฎและระบบเครือข่ายของเอกภพได้ตามความสามารถของแต่ละบุคคล
4. แต่ละคนมีสิทธิและพึงสร้างระบบเครือข่ายของตนขึ้น เพื่อประโยชน์ในการเข้าใจและจดจำเป็นส่วนตัว
5. ระบบเครือข่ายของมนุษย์แต่ละคนแตกต่างกันไปก็มีบางส่วนที่คล้ายกัน
6. ส่วนที่เข้าใจตรงกันนั้น ควรศึกษาร่วมกัน เข้าใจร่วมกัน และช่วยกันค้นคว้าหาความรู้ต่อไปทั้งส่วนที่รู้ต่างกันและส่วนที่รู้เหมือนกัน (วิเศษ แสงกาญจนวนิช, 2549)

ปรัชญาหลังนวยุคสายกลางจึงมีแนวคิดที่ยอมรับว่า แต่ละคนมีความคิดเป็นของตนเองที่อาจแตกต่างกันไปตามบริบทของแต่ละคน แต่ก็อาจมีบางส่วนคล้ายกันบ้าง ซึ่งอาจแลกเปลี่ยนและเสริมความรู้ซึ่งกันและกันได้ การถ่ายทอดความรู้หรือความคิดให้แก่กันจึงต้องคำนึงถึงผู้รับการถ่ายทอดว่าแต่ละคนรับฟังเรื่องเดียวกันอาจไม่เข้าใจตรงกันทั้งหมดและเมื่อรับรู้เข้ามาแล้วก็ยังตีความและคิดสร้างสรรค์ต่อตามบริบทของแต่ละคนซึ่งแตกต่างจากแนวคิดของผู้ที่ยึดความจริง

นิยมที่เคร่งครัดไม่ยืดหยุ่นต่อแนวคิดหลักเกณฑ์ต้องการให้ทุกคนอยู่กรอบเดียวกันทั้งหมด คือทำ ความแตกต่างหลากหลายให้อยู่ในแบบเดียวกัน

กระบวนการทัศน์นวยุคตีความพุทธศาสนาโดยใช้เหตุผลและกรอบของทฤษฎีหรือกฎเกณฑ์ การตีความตามเหตุผลอาจทำให้เกิดความหลากหลายทางความเชื่อซึ่งต่างฝ่ายก็อ้างตามเหตุผลของ ตนเกิดการขัดแย้งกันจึงทำให้ไม่มีข้อที่ตัดสินเด็ดขาด

ดังนั้นเป็นไปได้ว่าเมื่อไม่มีข้อตัดสินที่เด็ดขาดจึงทำให้เกิดความเบื่อหน่ายและหมดซึ่ง ศรัทธาในพระพุทธศาสนากระบวนการทัศน์หลังนวยุคสายกลางน่าจะเหมาะสมและมีประโยชน์แก่ พระพุทธศาสนาเพราะตีความจาก 3 แหล่งด้วยกันคือ

1. เจ้าของเรื่องคือพระพุทธเจ้า
2. ผู้อ่าน (กลุ่มวัยรุ่นนักศึกษา)
3. ตัวบท (ศีล 5)

ทั้งนี้จะทำให้ทราบว่าพระพุทธองค์ไม่ต้องการชี้้นำให้คนเชื่อโดยขาดวิจารณ์ ทรง ต้องการให้การใช้วิจารณ์ในการยอมรับหรือปฏิเสธข้อธรรมนั้นๆ เช่น หลักกาลามสูตรซึ่งทรงให้ เสรีภาพทางความเชื่อความคิดอย่างสูงสุด นอกจากหลักกาลามสูตรแล้วหลักการสอนของพระองค์ แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเข้าใจความแตกต่างของมนุษย์ด้วยกัน หรือเครือข่ายความคิดของแต่ละ บุคคล ทรงปฏิบัติทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน

หลักการสอนของพระพุทธเจ้าประกอบด้วย

1. ปรียติ เป็นการศึกษาด้านทฤษฎีหรือหลักธรรม ด้วยการวิเคราะห์ และประเมิน ค่าก่อนนำไปปฏิบัติ
2. ปฏิบัติ หลักธรรมของพระองค์จะทรงแนะแนวทางปฏิบัติไว้เสมอ ไม่ทรงสอน ให้ใคร่ครวญแต่ทฤษฎี
3. ปฏิเวธ เป็นการรับผลการปฏิบัติว่าสามารถดับทุกข์ได้เพียงใด ประเมินผลการ ปฏิบัติด้วยตนเอง เป็นผลที่ผู้ปฏิบัติจะพึงเห็นชัดด้วยตัวเอง

ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงที่มาของศีลในพระพุทธศาสนาก็มาจากอริยมรรคมีองค์ 8 หรือ ไตรสิกขา ได้แก่ ปญญา (1. สัมมาทิฐิ คือ เห็นชอบ 2. สัมมาสังกัปปะ คือ ดำริชอบ 3. สัมมาวาจา คือ วาจาชอบ) ศีล (4. สัมมากัมมันตะ คือ กระทำชอบ 5. สัมมาอาชีวะ คือ เลี้ยงชีพชอบ 6. สัมมาวายามะ คือ พยายามชอบ) สมาริ (7. สัมมาสติ คือ ระลึกรู้ชอบ 8. สัมมาสมาธิ คือ จิตมั่น ชอบ)

สาระของไตรสิกขาแต่ละข้อมีดังนี้

1. สาระของอริสย คือ การดำรงตนอยู่ด้วยดี มีชีวิตเกื้อกูล ท่ามกลางสภาพแวดล้อม ที่ตนมีส่วนช่วยสร้างสรรคร์รักษาให้เอื้ออำนวยแก่ชีวิตที่ดำรงร่วมกัน เป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนา คุณภาพจิตและการเจริญปัญญา

2. สาระของอริจิต คือ การพัฒนาคุณภาพของจิต หรือปรับปรุงจิตให้มีคุณภาพ และสรรพภาพสูงซึ่งเอื้อแก่การมีชีวิตที่ดำรงและพร้อมที่จะใช้งานในทางปัญญาอย่างได้ผลดีที่สุด

3. สาระอริปัญญา คือ การมองดูรู้จักและเข้าใจสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริงหรือ รู้เท่าทันธรรมชาติของสังขารทั้งหลาย ที่ทำให้เป็นอยู่และทำการต่างๆด้วยปัญญา คือ รู้จักวางท่าทีและ ปฏิบัติต่อโลกและชีวิตได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ในทางที่เป็นไปเพื่อแผ่ขยายประโยชน์สุข มีจิตใจ ผ่องใส ไร้ทุกข์ เป็นอิสระเสรี และสดชื่นเบิกบาน (พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตฺโต), 2546)

อย่างไรก็ตามอริยมรรคมีทั้งทางต่างแยกปฏิบัติ แต่เป็นทางสายกลางและเป็นองค์ประกอบ สายเดียวกันที่ต้องอาศัยกันและเป็นปัจจัยหนึ่งเดียวกัน แม้ในระบบปฏิบัติที่จะมุ่งวิปฏิบัติที่เด่นชัด จะเรียงลำดับไตรสิกขา เป็น ศีล สมาธิ ปัญญา และจึงเริ่มต้นด้วยสัมมาทิฐิ คือ

เริ่มด้วยความเข้าใจปัญหาของตนและรู้จุดหมายปลายทางที่จะเดินไป โดยนัยนี้ทางสาย กลางจึงเป็นทางแห่งความรู้และความมีเหตุผลเป็นทางแห่งการรู้เข้าใจยอมรับและกล้าเผชิญความ จริงของโลกและชีวิตแล้วมนุษย์จะสามารถจัดการกับชีวิตด้วยมือของตนเองหรือสามารถดำเนิน ชีวิตที่ถูกต้องดำรงตนได้เอง (พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตฺโต), 2546) โดยไม่ต้องคอยหวังพึ่งสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ฤทธาานุภาพลดบันดาลจากภายนอก

ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าการส่งเสริมศีล 5 เพียงให้รับศีลเป็นภาษาบาลีก่อนเริ่มพิธีกรรมทางศาสนา นั้นไม่เป็นไปตามเจตนาและวิธีการของพระพุทธเจ้าและไม่ได้ผลสำหรับสภาพสังคมที่ไม่ เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติศีล 5 เช่นปัจจุบันและไม่เหมาะสมกับกระบวนทัศน์ของคนรุ่นใหม่ การให้ เขวชนได้วิเคราะห์เจตนาของพระพุทธเจ้าด้วยการย้อนอ่านหลักธรรมที่สำคัญโดยการเริ่มจาก สัมมาทิฐิจึงสร้างองค์ความรู้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคน น่าจะได้ผลดีกว่าการบอกให้ทำตาม ผู้วิจัยจึงเสนอกระบวนกรทางปรัชญาในการสอนศีล 5 ดังนี้

5.3 กระบวนการทางปรัชญาในการสอนศีล 5 ประกอบด้วย

1. แนวคิดพื้นฐานใช้แนวคิดของปรัชญาหลังนวยุคสายกลางเป็นแนวคิดพื้นฐานในการ ตีความคำสอนศีล 5 การสอนศีล 5 และการปรับกระบวนการทัศน์ของผู้สอนศาสนากับคนรุ่นใหม่ เข้าหากัน

2. เป้าหมาย เป้าหมายในการสอนศีล 5 คือ การมีวิถีชีวิตที่สงบสุขของส่วนบุคคลและสังคม ผู้วิจัยได้น้อมนำเอาพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชในเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อความอยู่รอดของสังคมไทยยุคโลกาภิวัตน์ วิถีชีวิตแบบพอเพียงส่งเสริมการปฏิบัติ ศีล 5 รวมทั้งแลกเปลี่ยนเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Exchange) เพื่อที่จะดึงเยาวชนจากสภาพสังคมที่เป็นเกินจริงที่พวกเขาถูกมอมเมา

3. แหล่งสนับสนุน เป็นแหล่งปฏิบัติการให้บรรลุเป้าหมายซึ่งประกอบด้วย สถานศึกษา วัด ครอบครัวและสื่อมวลชนซึ่งจำเป็นต้องเข้าใจกระบวนการทัศน์ของเยาวชนและปรับกระบวนการทัศน์ของผู้ใหญ่จากการยึดวาทสนุนนิยมให้เป็นกระบวนการทัศน์หลังนวยุคสายกลางที่ไม่ยึดมั่นถือมั่น (ณัฐชา อุ่นสกุล, 2550)

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการบวนการทางปรัชญาในการสอนศีล 5 แบบปรัชญาหลังนวยุคสายกลางเป็นการเชื่อมต่อหรือปรับกระบวนการทัศน์ของคนรุ่นใหม่กับคนยุคเก่าให้เกิดการแลกเปลี่ยนปะทะกันเพื่อให้เห็นความเป็นจริงของชีวิตที่แท้จริงในแบบไม่ยึดมั่นถือมั่น ซึ่งจะเป็นสิ่งสนับสนุนให้แต่ละบุคคลใช้การวิเคราะห์ หลักศีลธรรมทางพระพุทธศาสนาไม่ยึดติดกับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง แต่จะให้นักเรียนนักศึกษาสามารถทดสอบหลักศีลธรรมด้วยตนเองและสามารถเลือกที่จะไปปฏิบัติได้

5.4 การนำปรัชญาไปใช้ในการสอนศีลธรรม

1. การพูดคุยทางปรัชญา เกิดขึ้นระหว่างครู อาจารย์ พระสงฆ์ พ่อแม่ผู้ปกครอง และผู้ผลิตสื่อ เพื่อร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเยาวชน ทั้งช่วยปรับกระบวนการทัศน์ของทุกฝ่ายเข้าสู่หลังนวยุคสายกลางอีกด้วย

2. การบูรณาการหลักปรัชญาวิเคราะห์ (วิเคราะห์ วิจัย วิจารณ์ วิชาน) หลักการสอนของพระพุทธองค์ (ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ) และหลักธรรมที่สำคัญต่อการรู้จักความเป็นจริงของชีวิต เช่น กฎไตรลักษณ์ อริยมรรคมีองค์ 8 กาลามสูตรและทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยตัวเอง (Constructive learning) เพื่อกล่อมเกลายาวชนและปรับกระบวนการทัศน์เยาวชนเข้าสู่หลังนวยุคสายกลาง

3. การประยุกต์แนวคิดสู่กิจกรรมการสอนศีล 5 ผู้วิจัยขอเสนอแนะกิจกรรมการนำไปใช้ดังนี้

3.1 การสัมผัสกับสถานการณ์จริง การให้ผู้เรียนสัมผัสกับสถานการณ์จริง เพื่อให้เกิดสัมมาทิฐิ คือ เห็นทุกอย่างตามที่เป็นจริง ปราศจากอคติหรือการต่อต้าน เช่น เข้าไปฝึกงานในหมู่บ้านที่ใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการดำรงชีวิตหรือการสัมผัสสภาพผู้ป่วยโรคเอดส์ การสัมผัสความรู้สึกของเหยื่อมาแล้วจับ เป็นต้น

3.2 การประชุมโต๊ะกลม หลังจากสัมผัสสถานการณ์จริง ควรแบ่งเป็นกลุ่มย่อย เพื่อนำเสนอข้อคิดเห็นหรือความรู้ที่ผ่านการวิเคราะห์และประเมินแล้ว ผู้สอนมีหน้าที่สร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ และให้ข้อมูลดิบเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ และแบบแผนจริยธรรมของตน

3.3 การปฏิบัติ การให้ผู้เรียนปฏิบัติตามแบบแผนทางจริยธรรมที่แต่ละคนกำหนด และประเมินผลด้วยตัวเอง

3.4 การเผยแพร่แก่ผู้อื่น การนำความรู้ไปใช้ในการเผยแพร่แก่ผู้ใกล้ชิด เช่น กิจกรรมรณรงค์ชักชวนให้ปฏิบัติศีล 5 เพื่อสร้างกระแสปฏิบัติศีล 5 ในสถานการศึกษาเป็นต้น (ณัฐชา อุณกุล, 2550)

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการนำหลักปรัชญามาใช้ในการถกเถียงเป็นการสนับสนุนให้นักเรียนนักศึกษาใช้เหตุผลพิจารณาในการตรวจสอบศีลธรรมทางพระพุทธศาสนาและสามารถจะทดสอบและนำไปปฏิบัติได้ให้เห็นจริงด้วยตัวเองได้มากกว่าการท่องจำจากภาษาบาลีหรือคำแนะนำจากครู อาจารย์ พระ โดยการขาดการใช้พิจารณาเหตุผลเพียงอย่างเดียว แต่รู้ตอนเอาส่วนที่ดีคงไว้และสามารถนำไปใช้ปฏิบัติพัฒนาคุณภาพชีวิตของตัวเองได้ด้วย

5.5 บทบาทของพระสงฆ์กับการแก้ปัญหาทางสังคม

ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการแก้ไขปัญหายาเสพติดทางพระพุทธศาสนา พระภิกษุสงฆ์จะต้องสร้างบทบาทจะต้องแสดงศักยภาพของสถาบันสงฆ์ให้ชัดเจน โดยการแนะนำปัจเจกบุคคลอย่างถูกต้องและแม่นยำในกฎของศีลธรรม สามารถอธิบายเรื่องศีลธรรมให้แก่บุคคลอื่นๆ ได้เข้าใจอย่างลึกซึ้งอย่างเช่น หลักศีลธรรมในเบื้องต้นเรียกว่า เบญจศีล เบญจธรรมโดยต้องชี้ให้เห็นคุณและโทษพร้อมกับยกตัวอย่างผลของการกระทำ คุณและโทษ ที่กระทำผิดศีลธรรมให้เห็นได้อย่างชัดเจนทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังนั้นแล้วเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องอารมณ์ของ ปัจเจกบุคคล จำเป็นอย่างยิ่งที่พระภิกษุสงฆ์ต้องตระหนักถึงหน้าที่ในการแก้ไขปัญหายาเสพติดของปัจเจกบุคคลก่อน เพราะถ้าแก้ไขปัญหายาเสพติดไม่ได้ก็ไม่สามารถที่จะทำให้สังคมเกิดความสงบสุขได้